

Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 18844/13
21.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Весне Лазаревић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., насеље ... бр. ..., против туженог Министарства за инфраструктуру Републике Србије – Рашки управни округ Краљево, чији је правни следбеник Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 918-335-353-19/2007-04 од 05.02.2008. године, у извршењу одлуке Уставног суда број: Уж-193/2011 од 23.10.2013. године, у предмету грађевинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Тужилац је дана 24.03.2008. године поднео тужбу Врховном суду Србије, ради поништаја решења Министарства за инфраструктуру РС - Рашки управни округ Краљево број: 918-335-353-19/2007-04 од 05.02.2008. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности Општинске управе Краљево број: 353-79/04-6 од 21.09.2007. године, а којим решењем је одбијен приговор тужиоца изјављен на Обавештење Одељења за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности број: 353-79/2007-V од 02.08.2007. године у предмету издавања Акта о урбанистичким условима за изградњу стамбено-пословног објекта на кат. парцели бр. ..., ... и ..., све КО ..., као неоснован.

У тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Понављајући наводе изнете у жалби против решења првостепеног органа од 21.09.2007. године, још једном указује да је диспозитив оспореног решења нејасан и у супротности са разлозима датим у образложењу, односно да је одлука првостепеног органа без законског основа, те да садржи противречности и неистине. Посебно истиче контрадикторност навода образложења оспореног решења, са решењем туженог органа број: 220-353-7/2004-04 од 12.04.2005. године, којим решењем је

поништено решење првостепеног органа од 25.08.2004. године о оглашавању ништавим Акта о урбанистичким условима од 11.03.2004. године. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, који је достављен Врховном суду Србије са списима предмета уз допис од 26.11.2008. године, навео да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу.

Решењем Управног суда 2 У. 3187/10 (2008) од 19.11.2010. године одбачена је, као недозвољена, тужба тужиоца, с обзиром да се Обавештењем Одељења за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности број: 353-79/2007-V од 02.08.2007. године не одлучује о појединачном праву или обавези физичког или правног лица у каквој управној ствари, већ обавештава тужилац да, пре доношења одлуке о захтеву за издавање акта о урбанистичким условима за изградњу стамбено-пословног објекта на кат. Парц. ..., ... и ... КО ..., мора извршити препарцелацију предметних катастарских парцела и у циљу формирања грађевинске парцеле урадити урбанистички пројекат, све у смислу члана 61. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 47/03), а да је оспореним решењем одбијена жалба изјављена против решења првостепеног органа, којим је одбијен приговор тужиоца против наведеног обавештења, из ког разлога Управни суд даље налази да се ни оспорена одлука туженог органа не може сматрати управним актом.

Против наведеног правноснажног решења Управног суда, као и против решења Министарства за инфраструктуру РС - Рашки управни округ са седиштем у Краљеву број: 918-335-353-19/2007-04 од 5. фебруара 2008. године, тужилац је дана 15.11.2011. године поднео Уставном суду уставну жалбу због повреде права и начела из члана 21. став 1., 2. и 3. Устава Републике Србије, права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. Устава, као и због повреде члана 198. став 2. Устава.

Уставни суд је Одлуком број: Уж-193/2011 од 23.10.2013. године, у тачки 1. изреке, усвојио уставну жалбу тужиоца и утврдио да је подносиоцу уставне жалбе решењем Управног суда У. 3187/10 од 19.11.2010. године повређено право на правно средство, зајемчено чланом 36. став 2. Устава РС, док је у преосталом делу уставна жалба одбачена. Тачком 2. изреке исте Одлуке, поништено је решење Управног суда У. 3187/10 од 10.11.2010. године и одређено да Управни суд донесе нову одлуку по тужби подносиоца уставне жалбе изјављене против решења Министарства за инфраструктуру РС - Рашки управни округ са седиштем у Краљеву број: 918-335-353-19/2007-04 од 05.02.2008. године, а тачком 3. изреке, одбачена је уставна жалба овде тужиоца против решења Министарства за инфраструктуру РС - Рашки управни округ са седиштем у Краљеву број: 918-335-353-19/2007-04 од 5. фебруара 2008. године.

Према образложењу одлуке Уставног суда, решењем Одељења за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности Општинске управе Краљево од 21.09.2007. године је у суштини, у поновном поступку, одлучено о приговору овде тужиоца изјављеном против акта о урбанистичким условима издатог 2006. године. С обзиром на то да је наведено решење донето на основу одредбе Закона о општем управном поступку којом се одлучује о управној ствари која је предмет управног поступка и, према наводима самог доносиоца акта, у решавању управне ствари, њиме се одлучујуће и непосредно утиче на права подносиоца уставне жалбе у поступку издавања акта о урбанистичким условима, из чега следи да наведено решење првостепеног органа представља управни акт. Како је оспореним решењем

Министарства за инфраструктуру РС одбијена жалба изјављена против тог решења, Уставни суд даље оцењује да наведено другостепено решење представља управни акт против кога се могао водити управни спор. С обзиром на изнето, Уставни суд је утврдио да је оспореним решењем Управног суда У. 3187/10 од 19. новембра 2010. године, у ситуацији када је тужба одбачена, иако је о њој требало мериторно одлучивати, суштински повређено право подносиоца уставне жалбе на правно средство, зајемчено чланом 36. став 2. Устава РС. Уставни суд је становишта да се право на жалбу, односно друго правно средство не исцрпљује у строго формалноправном смислу кроз могућност њиховог изјављивања, већ да подразумева делотворну правну заштиту, односно да надлежан суд оцени све релевантне наводе тужбе и правично расправи и одлучи о правима и обавезама подносиоца уставне жалбе, па је уставну жалбу у том делу усвојио, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о уставном суду, и донео одлуку из тачке 1. изреке. Даље је оценио и да се штетне последице учињене повреде права могу отклонити једино поништајем оспореног решења Управног суда, како би у поновном поступку Управни суд донео нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, овде тужиоца, те је сагласно одредби члана 89. став 2. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, бр. 109/07, 99/11 и 18713 – Одлука УС) одлучио као у тачки 2. изреке одлуке.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом члана 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, бр.109/07 и 99/11), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, у оквиру својих права и дужности да извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице, утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж-193/2011 од 23.10.2013. године одредио да се штетне последице повреде права на правно средство, зајемчено чланом 36. став 2. Устава Републике Србије, извршене решењем Управног суда У. 3187/10 од 19.11.2010. године, отклоне поништавањем означеног решења и одређивањем да се у поновном поступку донесе нова одлука о тужби подносиоца уставне жалбе – тужиоца изјављеној против решења Министарства за инфраструктуру РС - Рашки управни округ са седиштем у Краљеву број: 918-335-353-19/2007-04 од 5. фебруара 2008. године.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. став 2. Устава и члана 104. став 1. Закона о Уставном суду, а у оквиру својих права и дужности, Управни суд је означену одлуку Уставног суда доставио туженом органу, који је

у одговору на тужбу, уз који је доставио списе ове управне ствари, навео да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Поново одлучујући о тужби тужиоца, поднетој ради поништаја решења туженог органа број: 918-335-353-1972007-04 од 05.02.2008. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности Општинске управе општине Краљево број: 353-79/04-6 од 21.09.2007. године, а којим првостепеним решењем је одбијен приговор тужиоца изјављен против Обавештења Одељења за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности Општинске управе општине Краљево број: 353-7972007-V од 02.08.2007. године у предмету издавања акта о урбанистичким условима за изградњу стамбено-пословног објекта на кп.бр. ..., ... и ..., све КО ..., Управни суд је у складу са ставом изнетим у одлуци Уставног суда Уж-193/2011 од 23.10.2013. године, према коме је решењем од 21.09.2007. године у суштини у поновном поступку одлучено о приговору подносиоца уставне жалбе изјављеном против акта о урбанистичким условима издатог 2006. године, нашао да оспорено решење представља акт против кога се може водити управни спор, па је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС, бр. 111/09) по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), оценио да је тужба неоснована.

Наиме, према стању у списима произлази да је Одељење за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности Општинске управе општине Краљево решавајући по захтеву тужиоца од 17.02.2004. године, издало Акт о урбанистичким условима за изградњу стамбено-пословног објекта на кат. парцелама број ..., ... и ... све КО ... број: 353-79/2004-6 од 11.03.2004. године. Урбанистичка инспекција Министарства за капиталне инвестиције РС Београд – Рашки управни округ у Краљеву је решењем број: 360-350-00053/2004-6 од 13.08.2004. године, наложила Општинској управи општине Краљево да поништи издати Акт о урбанистичким условима од 11.03.2004. године, јер је исти издат супротно одредбама Закона о планирању и изградњи и тада важећем планском акту. Сходно том налогу, Одељење за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности Општинске управе општине Краљево је донело решење број: 353-79/2004-6 од 25.08.2004. године, којим је оглашен ништавим издати Акт о урбанистичким условима, а које решење је поништено решењем Министарства за капиталне инвестиције РС - Рашки округ, Краљево, број: 220-353-7/2004-04 од 12.04.2005. године са образложењем да је првостепени орган био у обавези да по службеној дужности покрене поступак за понављање поступка, сходно члану 239. став 1. ЗУП-а, да створи услове овде тужиоцу да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење законитог решења уз обавезу да се правилно и потпуно утврди чињенично стање и тек да након тога донесе на закону засновану одлуку. У даљем поступку првостепени орган је на основу утврђеног чињеничног стања и података садржаних у Записнику Урбанистичког инспектора напред наведеног Министарства број 220-353-00010/2005-04 од 26.06.2006. године издао Акт о урбанистичким условима за изградњу стамбено-пословног објекта на кат. парцелама број ..., ... и ... све КО ... број: 353-79/2004-6 од 20.11.2006. године којим је замењен раније издати акт од 11.03.2004. године, у ком акту је у делу о посебним условима садржан и услов да је пре даљег наставка поступка прибављања одобрења за изградњу потребно прво формирати грађевинску парцелу израдом урбанистичког пројекта за препарцелацију предметних кат. парцела. Решењем Одељења за урбанизам, грађевинарство и стамбено-комуналне делатности Општинске управе општине Краљево број: 353-79/2004-6 од 10.01.2007. године одбијен је приговор изјављен против

новодонетог Акта, за који је закључено да се односи на продужетак рока важења раније издатог Акта о урбанистичким условима од 11.03.2004. године, а то решење од 10.01.2007. године је поништено решењем другостепеног органа од 14.05.2007. године. У поновљеном поступку, првостепени орган је сходно примедбама из решења другостепеног органа од 14.05.2007. године поново размотрио списе по поднетом захтеву тужиоца, па је Обавештењем број: 353-79/2007-V известио странку (тужиоца) да је за позитивно решавање захтева неопходно да се од наведених катастарских парцела формира грађевинска парцела како би се стекли услови за тачно и недвосмислено одређивање урбанистичких параметара за планирану изградњу (кофицијент заузетости, кофицијент изграђености, вартикална и хоризонтална регулација), те да је у складу са чланом 61. Закона о планирању и изградњи, у циљу формирања грађевинске парцеле потребно урадити урбанистички пројекат препарцелације предметних кат. парцела бр. ..., ... и ... КО ..., чијим обједињавањем ће се обезбедити услови за решавање предметног захтева у складу са тадашњим Регулационим планом центра града Краљева, који је преиспитан у складу са чланом 169. Закона о планирању и изградњи и у којем је тачно дефинисан положај грађевинских линија будућег објекта, као и положај планиране пешачке саобраћајнице. Закључујући да је предметни захтев тужиоца усмерен на продужетак рока важења издатог Акта о урбанистичким условима од 11.03.2004. године, првостепени орган је ожалбеним решењем од 21.09.2007. године одбио приговор тужиоца против напред наведеног Обавештења, остајући при ранијој оцени да није могуће продужити рок важења прво издатог акта, јер је решењем урбанистичког инспектора Министарства за капиталне инвестиције РС - Рашки округ Краљево, као јединог меродавног и надлежног органа, наложен поништај истог, те да рок важности издатог акта почиње да тече од момента окончања поступка по захтеву странке. Сходно наведеном, те закључујући да се не може као стечена урбанистичка обавеза примењивати акт који није правно ваљан и за који постоји налог за поништај, као и да је у погледу захтева за изузеће службеног лица првостепени орган спровео поступак и утврдио да нема разлога за исто, а да решење може потписати по овлашћењу начелника и друго лице, тужени орган је, применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку, одбио жалбу тужиоца и донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Код напред изнетог, правилно је, и по оцени Управног суда, тужени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану, налазећи да је првостепени орган након правилно спроведеног поступка, несумњиво утврдио чињенично стање и правилно применио одредбе члана 61. и 169. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС “, бр. 47/03..72/09), правилно налазећи, а сходно садржини изјављеног приговора, да није било могуће продужити рок важења издатог Акта о урбанистичким условима број: 353-79/2004-6 од 11.03.2004. године, јер је тај акт издат супротно Закону о планирању и изградњи и јер је решењем Урбанистичког инспектора наложен поништај тог акта.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, посебно имајући у виду да су сви наводи тужбе у суштини поновљени наводи жалбе, које је већ ценио тужени орган у оспореном решењу, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), па налази да овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање, нити је навео околности или доказе који нису оцењени у управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Сагласно изложеном, Управни суд је налазећи да оспореним решењем није

повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 41. став 1 и 2. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, бр. 46/96) одлучио као диспозитиву пресуде, а сагласно одредбама члана 61. и члана 169. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 47/03...39/09) с тим што су примедбе суда у погледу поступка из ове пресуде, обавезујуће за тужени орган сагласно одредби члана 61. наведеног закона, а који се примењује на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.05.2015. године, 10 У. 18844/13

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа - судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС